

2. března 1927 podán podle § 89 org. zák. včas a nebylo důvodu k jeho odmítnutí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody stěžovatelovy nejsou s to, by otřásly správnými důvody napadeného usnesení, jež hoví úplně zákonu i stavu věci. Bylo proto stěžovatele na ně odkázati. Mínil-li stěžovatel, že konečná lhůta čtrnácti dnů k rekursu v souzeném případě běží ode dne, kdy usnesení úpadkového soudu bylo vyvěšeno na soudní desce, jest mu ovšem přisvědčiti, avšak mylným jest jeho názor, že se tento den čítá do lhůty. Odporovalo by to přímo ustanovení § 125 c. ř. s., platnému podle § 172 konk. ř. i pro úpadkové řízení, podle něhož se nečítá do lhůty den, do něhož spadá okamžik neb událost, podle níž se má řídit počátek lhůty. Tou jest zde právě den, kdy bylo usnesení úpadkového soudu vyvěšeno na soudní desce. Správnost názoru stěžovatelova nelze vyčísti z komentáře Bartsch-Pollak II. str. 51, jehož se stěžovatel dovolává; komentář Lehmannův ke konkursnímu řádu na str. 807 nota 10 potvrzuje spíše správnost názoru rekursního soudu.

Čís. 7403.

Pozemková reforma.

Dohoda mezi Státním pozemkovým úřadem a vlastníkem zabraného majetku o tom, kterak jest naložiti s přejímací cenou (její částí), jest přípustna a jest na soudci, by se podle ní zachoval. Nebylo-li v dohodě řeči o úrocích z přejímací ceny, nebyl soud oprávněn je přikázati. Přikázal-li je přece v určité výši a Státní pozemkový úřad si stěžoval jen co do výše úroků, rekursní soud pak snížil výši úrokovou na míru, již se domáhal v rekursu Státní pozemkový úřad, musí již při této úrokové míře proti Státnímu pozemkovému úřadu zůstat, vlastník zabraného majetku pak není oprávněn domáhati se obnovení usnesení prvního soudu co do výše úrokové.

K tomu, by úředník Státního pozemkového úřadu mohl platně učiniti návrh za Státní pozemkový úřad, se vyžaduje, by se vykázal řádnou plnou mocí.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, R I 921/27.)

Rozvrhuje přejímací cenu za zabrané nemovitosti, přikázal soud první stolice zbytek přejímací ceny s 5% úroky ode dne převzetí ve smyslu dohody mezi majitelem a Státním pozemkovým úřadem ze dne 15. listopadu 1926 na zajištění pensí pensistů a darů z milosti, pokud se týče jiných zaopatřovacích požitků s tím, že přikázaný peníz bude složen u Zemské banky na zvláštní depositní konto majitele, opatřené vinkulem, že se úroky vydávati budou majiteli velkostatku (jeho nástupcům), dokud bude zaopatřovací požitky řádně platiti, a kapitál

vrácen bude majiteli (jeho nástupcům) po úmrtí oprávněných poživatelů. Rekursu Státního pozemkového úřadu vyhověl rekursní soud potud, že přikázal pouze 4% úroky místo 5% úroků a vyloučil z usnesení prvního soudu výrok o způsobu vyplacení těchto úroků a vrácení jistiny a vyhradil rozhodnutí o tom Státnímu pozemkovému úřadu. Důvody: Pokud jde o výši úroků, které se mají platit z 27.098 Kč 45 h jakožto hyperochy, platí ustanovení § 59 náhr. zák. a nelze proto přikázati úrok 5%, nýbrž pouze úroky 4%. Podle § 61 náhr. zákona jest vyhrazeno Státnímu pozemkovému úřadu, by rozhodoval o způsobu vyplacení hyperochy podle ustanovení dohody a nepřísluší tu rozhodovati soudu.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu majitele zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by, doplně řádně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Podle protokolu ze dne 1. června 1927 přihlásil a tudíž navrhl Státní pozemkový úřad svým při roku přítomným zástupcem úředníkem penzijního odboru ve shodě se zástupcem vlastníka, by ve smyslu dohody mezi Státním pozemkovým úřadem a vlastníkem ze dne 15. listopadu 1926 přikázáno bylo 40% přejímací ceny tak, jak potom první soudce v rozvrhovém usnesení, jež je nyní předmětem opravného řízení, zbytek ceny té 27.098 Kč 45 h v těch 40% krytý přikázal, až na to, že první soudce přikázal i 5% úroky, o nichž v návrhu není řeči. Když se obě strany na věci sčastněné dohodly, jak se má se spornou částkou naložiti, tedy poněvadž taková dohoda jest podle § 47 náhr. zák. a § 214 druhý odstavec ex. ř., ba lépe řečeno nehledě k těmto předpisům vůbec podle všeobecných zásad právních přípustna, a musí, když se stala, soudce rozvrh podle ní zaříditi — musel se soudce podle dohody zachovati a nemohl potom Státní pozemkový úřad proti přikázání v jejím smyslu oprávněně se vzpírat. Netřeba tedy ani rozbíratí vývody dovolací stížnosti a nutno již z tohoto důvodu každý pokus o jiné řešení odmítnouti. Podle toho učinil první soudce chybu, přikázav také 5% úroky, kdežto v souhlasném návrhu stran o úrocích, jež by Státní pozemkový úřad spolu s kapitálem složiti měl, není vůbec řeči, a rovněž Státní pozemkový úřad v rekursu proti rozvrhu uznal zbytečně (nepovinně), že se přikázati mají (jen) 4% úroky (ne 5%), a konečně neprávem rekursní soud vyloučil z rozhodnutí prvního soudce ustanovení o vyplacení úroků, které u Zemské banky ze sumy přikázané narůstati budou, a výrok o tom, že a komu svého času kapitál má býti vydán. Neboť nesejde na tom, zda jde o hyperochu čili nic — povaha sporného peníze vzhledem k obsahu návrhu může býti velmi sporná, ba i objektivně velmi pochybná a dala by se řešiti jen, kdyby dohoda ze dne 15. listopadu 1926, na niž se strany odvolaly, byla předložena a měla jasný obsah — nýbrž záleží jedině na obsahu souhlasného návrhu stran. Správně tedy nemělo v usnesení prvního soudce o úrocích, jež by Státní pozemkový úřad s kapitálem měl složiti, býti řeči, ale, když první soudce

přikázal přece 5%, Státní pozemkový úřad pak se domáhal jen snížení na 4% a rekursní soud mu v tom vyhověl, musí to proti Státnímu pozemkovému úřadu při těchto 4% již zůstat, ale vlastník (stěžovatel) nemá práva domáhati se obnovy oněch 5% a proto je v tom směru stížnost jeho bezdůvodná. Za to v ostatním je důvodna, jak už řečeno proto, že to vše, co rekursní soud vyloučil, bylo oběma stranami souhlasně navrženo a musilo to tedy do usnesení pojato býti, ale je tu posud jedna závada, že totiž třeba, by bylo prokázáno, že za Státní pozemkový úřad stal se návrh platně, že tedy úředník pensijního odboru, jenž jej učinil, měl plnou moc jej učiniti. Neboť podle § 3 zák. o poz. úř. zastupuje Státní pozemkový úřad jeho předseda nebo předsedův náměstek, nikoli však kterýkoli úředník. Ale plná moc onoho úředníka pensijního odboru u spisů není. Arci, pak-li dohoda ze dne 15. listopadu 1926, na niž se návrh odvolává, byla platně uzavřena Státním pozemkovým úřadem jako takovým a obsahuje vše to, co návrh, stačila by i jen tato dohoda a nebylo by třeba oné plné moci, avšak ani tato dohoda není u spisů, nýbrž je v protokole pouze citována.

Čís. 7404.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

K tomu, zda se na určitou skupinu zaměstnanců vztahuje zákon o osmihodinné pracovní době, dlužno přihlížeti z úřadu.

Nemocenské pokladny jsou »ústavem« ve smyslu § 1 čís. 2 zák.

Uvolilo-li se úřednictvo a zřízenectvo nemocenské pokladny soukromých úředníků a zřízenců při zásadním ponechání šestihodinné pracovní doby pracovati v dobách návalu práce přes čas a nežádati za to zvláštní odměny, zřekli se zaměstnanci nároku na odměnu za práci mimo pravidelnou šestihodinovou pracovní dobu a neměli právního nároku na zvláštní odměnu za práci přes čas ani tehdy, když skutečná pracovní doba přesahovala třeba osm hodin denně, avšak pouze tenkrát, prokázala-li nemocenská pokladna, že mohli vykonati veškeré jim uložené práce v úřední době po 8 hodinách denně (a 48 hodinách týdně).

(Rozh. ze dne 14. října 1927, Rv I 1956/26.)

Žalobce, úředník nemocenské pokladny, domáhal se na ní mimo jiné též odměny za práci přes čas. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Námitkou odvolatelovou, že bylo povinností prvního soudu zabývatí se otázkou, zda byl žalobce vůbec povinen pracovati přes čas a zda byl 84 Kč za práci přes čas dostatečně odměněn, netřeba se šířeji obírat. Stačí v tomto směru poukázat na to, že bylo dokázáno, že se uvolilo úřednictvo žalované firmy při zásadním ponechání 6hodinové doby pracovní pracovati v dobách návalu práce přes čas a nežádati za